

Το γεωπολιτικό περιβάλλον του μύθου του ολοκαυτώματος

Του Αμπού Νικόλα αλ Γιουνάνι

Όπως γνωρίζετε, προσπάθειες για την οργάνωση συνδιάσκεψης σαν αυτήν έγιναν και στο παρελθόν. Αυτές οι προσπάθειες όμως, δεν απέδωσαν καρπούς, λόγω της παρεμβολής των κυβερνήσεων των κρατών όπου επρόκειτο να γίνει η συνδιάσκεψη – και αυτό παρ’ όλο που κάποιες από αυτές τις χώρες ήταν έξω από την άμεση σφαίρα επιρροής των ΗΠΑ και του τοπικού τους χωροφύλακα, του σιωνιστικού ψευδοκράτους. Εδώ αντίθετα, όχι μόνον δεν είχαμε παρεμπόδιση από την κυβέρνηση, αλλά αντίθετα οι αρχές της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν οργάνωσαν και διευκόλυναν αυτή τη συνδιάσκεψη. Για το λόγο αυτό θεωρώ ότι πρέπει να ξεκινήσω ευχαριστώντας και επαινώντας τις Ιρανικές αρχές που επέτρεψαν και βοήθησαν τη σύγκληση της συνδιάσκεψης αυτής.

Άλλα μέλη της συνδιάσκεψης αυτής, και πολλοί αναθεωρητές ιστορικοί που δε βρίσκονται εδώ, κάποιοι απ’ αυτούς εκτίοντας ποινές σε φυλακές του «ελεύθερου κόσμου», έχουν αναλάβει το βαρύ έργο της κατεδάφισης του μύθου του ολοκαυτώματος. Κατάφεραν, χρησιμοποιώντας επιστημονικές μεθόδους, να αποδείξουν πως δεν είναι τίποτε παραπάνω από αυτό: ένας μύθος. Απέδειξαν ότι οι περίφημες αίθουσες αερίων, στις οποίες εξοντώθηκαν εκατομμύρια εβραίων, δεν υπήρξαν ποτέ και δεν θα μπορούσαν να έχουν υπάρξει. Δε θα αποπειραθώ να παρουσιάσω, η έστω να συνοψίσω, το έργο τους. Άλλα μέλη αυτής της συνδιάσκεψης μπορούν να το κάνουν πολύ καλύτερα από εμένα.

Αυτό με το οποίο θα ασχοληθώ είναι η εξέταση του **γεωπολιτικού περιβάλλοντος** μέσα στο οποίο ο μύθος του ολοκαυτώματος δημιουργήθηκε και απέκτησε ρίζες. Να εξηγήσω, με άλλα λόγια, πως αυτό που μπορεί να χαρακτηριστεί σαν το μεγαλύτερο ψέμα της σύγχρονης ιστορίας μπόρεσε να έχει τέτοια επιτυχία. Και θα προσπαθήσω επίσης να εξετάσω εν συντομία το γεωπολιτικό περιβάλλον του αγώνα ενάντια στο μύθο του ολοκαυτώματος. Να εξετάσω, δηλαδή, ποιο είναι το συγκεκριμένο πολιτικό περιεχόμενο του αγώνα για την αλήθεια, και πως αυτός ο αγώνας μπορεί να είναι πιο αποτελεσματικός.

Η προϊστορία του μύθου του ολοκαυτώματος: το σιωνιστικό σχέδιο

Ο Σιωνισμός αντιμετωπίζεται συχνά, αλλά λαθεμένα – και θέλει να παρουσιάζει τον εαυτό του – σαν έκφραση των εθνικών προσδοκιών των Εβραίων, και ειδικότερα των ευρωπαίων. Αυτή η άποψη όμως αγνοεί την ιστορική πραγματικότητα. Και η ιστορική αλήθεια είναι ότι το σιωνιστικό σχέδιο γεννήθηκε δεκάδες πρίν τη γέννηση του σύγχρονου σιωνιστικού κινήματος – και από παράγοντες που ουδόλως ενδιαφέρονταν για τα αισθήματα και τα συμφέροντα των Εβραίων.

Κατά το 19^ο αιώνα, οι μεγάλες Ευρωπαϊκές δυνάμεις θεωρούσαν την Αφρική και την Ασία σα γήπεδό τους. Μεγάλο μέρος των ηπείρων αυτών βρισκόταν κάτω από άμεση αποικιακή κατοχή. Αλλά μέρη γίνονταν στόχος για τέτοια κατοχή. Η λεγόμενη «εγγύς Ανατολή» βρισκόταν κάτω από οθωμανική κυριαρχία. Η Οθωμανική αυτοκρατορία όμως κατέρρευε, και ευρωπαϊκές αποικιακές δυνάμεις ήθελαν να κληρονομήσουν τα εδάφη της. Η Οθωμανική αυτοκρατορία ήταν επομένως εχθρός τους, αλλά το ίδιο συνέβαινε και με τα γηγενή απελευθερωτικά κινήματα. Αντιμέτωπες με αυτούς τους δύο εχθρούς, ακολουθούσαν μια πολιτική που σήμερα θα ονομαζόταν «διπλός περιορισμός». Όταν οι βαλκανικοί λαοί εξεγέρθηκαν στην επανάσταση του 1821, οι μεγάλες δυνάμεις περίμεναν μέχρις ότου η Οθωμανική αυτοκρατορία, με τη βοήθεια του αιγυπτιακού στρατού, τσακίσει την επανάσταση. Τότε, και μόνον τότε, επενέβησαν σε βοήθειά της. Αργότερα, όταν ο Μοχάμεντ Άλι της Αιγύπτου επεχείρησε να ενώσει την αφρικανική και την ασιατική πτέρυγα του αραβικού κόσμου, επενέβησαν εναντίον του και επέστρεψαν τη Συρία στην Οθωμανική κυριαρχία. Καταλάβαιναν καλά ότι αν ο αραβικός κόσμος ελευθερωνόταν από την οθωμανική κυριαρχία και ενωνόταν, θα γινόταν πανίσχυρος.

Ήταν σε κείνη την περίοδο που ο υποκόμης Πάλμερστον, υπουργός εξωτερικών της Βρετανίας τότε, πρότεινε τη μεταφορά Εβραίων στην Παλαιστίνη, με σκοπό να δημιουργηθεί εκεί ένα «ξένο δημογραφικό φράγμα» που θα εμπόδιζε την ενοποίηση του αραβικού κόσμου. Η Παλαιστίνη είναι το σημείο όπου ενώνονται η ασιατική με την αφρικανική πτέρυγα του αραβικού κόσμου. Εγκαθιστώντας εκεί έναν ξένο πληθυσμό, ο Πάλμερστον αποσκοπούσε στο να καταστήσει αδύνατη οποιαδήποτε προσπάθεια ενοποίησης. Σε επιστολή του στο Βρετανό πρέσβη στην Κωνσταντινούπολη έγραφε: *«Η επιστροφή του εβραϊκού λαού στην Παλαιστίνη, αντιπροσωπεύει ένα οχυρό ενάντια στα όποια σατανικά σχέδια ετοιμάζει ο Μοχάμεντ Άλι ή οποιοσδήποτε τον διαδεχτεί».*

Αυτές οι γραμμές γράφτηκαν περί τα 50 χρόνια **πρίν** το πρώτο σιωνιστικό συνέδριο. Ακόμη πρωύτερα, ο Ναπολέων, ξεκινώντας για την εκστρατεία της Αιγύπτου, καλούσε τους Εβραίους να τον συναντήσουν στην Παλαιστίνη. Και πολύ αργότερα, κατά τον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο, όταν οι Βρετανοί υποκριτικά καλούσαν τους Άραβες να τους βοηθήσουν στην πολεμική τους προσπάθεια ενάντια στις κεντρικές αυτοκρατορίες και υπόσχονταν σε αντάλλαγμα να τους βοηθήσουν να αποκτήσουν την ανεξαρτησία τους – ενώ ταυτόχρονα υπέγραφαν μυστικές συνθήκες με τους Γάλλους όπου μοίραζαν με αυτούς τον αραβικό κόσμο – μια νέα υπόσχεση δόθηκε στους Εβραίους (η διακήρυξη του Μπαλφούρ) με τον ίδιο όπως πάντα σκοπό: **Τη δημιουργία ενός ξένου δημογραφικού φράγματος που θα εμπόδιζε την πραγματοποίηση των εθνικών προσδοκιών του αραβικού έθνους και θα διασφάλιζε ότι αυτό θα παραμείνει πάντοτε διαιρεμένο και αδύναμο, κάτω από**

τον έλεγχο των δυτικών αποικιακών δυνάμεων. Αυτός ήταν τότε, και παραμένει μέχρι σήμερα, ο λόγος ύπαρξης του σιωνιστικού ψευδοκράτους.

Το σιωνιστικό κίνημα.

Το σιωνιστικό **σχέδιο** επομένως, πολύ απείχε από το να είναι προϊόν του Εβραϊκού εθνικισμού. Στην πραγματικότητα συνελήφθη από τους δυτικούς αποικιοκράτες σα μέσο που θα έκανε δυνατό και θα διατηρούσε τον αποικιακό έλεγχο της λεγόμενης «εγγύς Ανατολής». Το σιωνιστικό **κίνημα** όμως; Ήταν ευθυγραμμισμένο με το αποικιακό σχέδιο των Ευρωπαϊκών δυνάμεων, ή μήπως είχε ολότελα διαφορετικό περιεχόμενο;

Ακόμη και μια εντελώς επιφανειακή εξέταση των ιδρυτικών ντοκουμέντων του σιωνιστικού κινήματος δείχνει ότι ήταν 100% ευθυγραμμισμένο με το αποικιακό σχέδιο. Οι σιωνιστές επιθυμούσαν να εισβάλλουν στην Παλαιστίνη υποστηριζόμενοι από τη στρατιωτική ισχύ μιας μεγάλης δύναμης, να παραμείνουν εκεί σα χωροφύλακες της δύναμης αυτής διασφαλίζοντας τη συνέχιση της δουλειάς των Αράβων, και να δρέψουν τα κέρδη. Και δεν είχαν ιδιαίτερους ενδοιασμούς για το ποιά αποικιακή δύναμη θα εκπροσωπούσαν. Κληρονόμοι μιας κουλτούρας τοκογλυφίας, ήταν έτοιμοι να πάνε με αυτόν που θα έδινε περισσότερα. Στο συνέδριο της Βιέννης του 1896, ο Θέοντορ Χέρτσλ πρότεινε να δράσουν στο όνομα «της αυτού μεγαλειότητας του Σουλτάνου». Στο 7^ο σιωνιστικό συνέδριο του 1905, ο Μαξ Νόρνταου έκανε την ίδια πρόταση, ακόμη πιο συγκεκριμένα: «*Το κίνημα που έχει συνεπάρεται μεγάλο μέρος του αραβικού λαού μπορεί εύκολα να πάρει κατεύθυνση που θα προκαλούσε ζημιά στην Παλαιστίνη... Η τουρκική κυβέρνηση μπορεί να βρεθεί υποχρεωμένη να υπερασπίσει την κυριαρχία της στην Παλαιστίνη και τη Συρία με τη δύναμη των όπλων... Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η Τουρκία μπορεί να πειστεί ότι θα είναι σημαντικό για αυτήν να έχει στην Παλαιστίνη και τη Συρία μια ισχυρή και καλά οργανωμένη ομάδα η οποία... θα αντισταθεί σε οποιαδήποτε επίθεση στο κύρος του Σουλτάνου και θα υπερασπίσει το κύρος του με όλη της τη δύναμη*». Ο Τσάμ Βάισμαν έκανε ουσιαστικά την ίδια πρόταση στο βρετανικό στέμμα (το 1914): «*Μπορούμε να πούμε με σχετική βεβαιότητα ότι, αν η Παλαιστίνη έπεφτα κάτω από τη βρετανική σφαίρα επιρροής, και αν η Βρετανία ενεθάρρυνε τον εβραϊκό εποίκισμό της, σαν βρετανικό προτεκτοράτο, θα μπορούσαμε μέσα σε είκοσι με τριάντα χρόνια να έχουμε εκεί ένα εκατομμύριο Εβραίους, ίσως και περισσότερους. Αυτοί θα ανέπτυσαν τη χώρα, θα ξανάφερναν τον πολιτισμό σε αυτήν και θα σχημάτιζαν μια πολύ αποτελεσματική φρουρά για το κανάλι του Σουέζ*».

Ο Θέοντορ Χέρτσλ πλησίασε επίσης το Ρώσο κόμη φον Πλέχβε, και μπόρεσε να συννενοηθεί μαζί του. Μεταξύ άλλων, του πρότεινε να προστατεύσει τα συμφέροντα του Τσάρου στην Παλαιστίνη και να απαλλάξει την ανατολική Ευρώπη και τη Ρωσία από τους «ενοχλητικούς και ανατρεπτικούς αναρχο-μπολσεβίκους Εβραίους».

Αργότερα, κατά τη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πόλεμου, οι σιωνιστές προσπάθησαν και πάλι να συνάψουν συμμαχίες και με τις δύο αντικρουόμενες πλευρές. Ο Μεναχέμ Μπέγκιν ξεκίνησε την πολιτική του καριέρα σαν ηγέτης της Μπετάρ, της φασιστικής σιωνιστικής νεολαίας της Ιταλίας. Ήταν ένθερμος θαυμαστής του Χίτλερ. Η Σιωνιστική Ομοσπονδία της Γερμανίας συνεργαζόταν στενά με τους Ναζί. Η Χαγκάνα (τρομοκρατική οργάνωση των «αριστερών» σιωνιστών, πρόγονος του σημερινού ισραηλινού στρατού) απέστειλε πρόσκληση στον Άντολφ Άιχμαν να επισκεφτεί την Παλαιστίνη. Την ίδια στιγμή, ο Νταβίντ

Μπέν Γκουριόν συνεργαζόταν με τους συμμάχους. Οι δύο αποχρώσεις των σιωνιστών μοιράζονταν τον ίδιο στόχο: Τον εποικισμό της Παλαιστίνης με τη στρατιωτική υποστήριξη μιας δυτικής δύναμης, με σκοπό να διαφυλάξουν τα συμφέροντα της δύναμης αυτής και να βγάλουν κέρδος για τους εαυτούς τους.

Είναι επομένως σαφές ότι δεν υπήρχε καμμία αντίθεση ανάμεσα στο σιωνιστικό σχέδιο όπως αυτό συνελήφθη από τους ευρωπαϊούς αποικιοκράτες από τη μια μεριά και από την άλλη το σιωνιστικό κίνημα που επεδίωξε να υλοποιήσει το σχέδιο αυτό και να δρέψει τους καρπούς του. Και θα πρέπει να σημειωθεί ότι τόσο η Σοβιετική Ρωσία, όσο και η Κομμουνιστική Διεθνής, οι οποίες θεωρούσαν την υποστήριξη στο δικαίωμα της αυτοδιάθεσης σαν βασικό τμήμα της πολιτικής τους, ήταν στα πρώιμα χρόνια τους σθεναρά αντίθετες στο σιωνισμό, ακριβώς για αυτό το λόγο. Για αυτές η λύση στο «εβραϊκό ζήτημα» μπορούσε να βρεθεί μόνον στην αφομοίωση των Εβραίων στις χώρες όπου ζούσαν. Το σιωνιστικό σχέδιο, για αυτές, ήταν ένα αποικιακό σχέδιο και σαν τέτοιο έπρεπε να καταπολεμηθεί.

Η δημιουργία του Σιωνιστικού ψευδοκράτους

Στα χρόνια που οδήγησαν στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, και τα δύο στρατόπεδα – τόσο το Αγγλο-Γαλλικό, όσο και ο Άξονας – υποστήριζαν ενεργά το σιωνισμό. Αυτό μπορεί να φαίνεται παράλογο, αλλά δεν ήταν. Στην πραγματικότητα, τόσο οι Αγγλο-Γάλλοι όσο και ο Άξονας είχαν τους ίδιους στόχους: την αποικιακή κυριαρχία πάνω στην Αφρική και την Ασία. Η μόνη διαφορά ανάμεσά τους ήταν στο ποιός θα κυριαρχούσε. Όπως όμως δεν υπήρχε διαφωνία στο θέμα της κυριαρχίας, έτσι δεν υπήρχε και στην υποστήριξη προς το σιωνισμό.

Στη διάρκεια του πολέμου, ένας νέος παράγοντας μπήκε στη σκηνή: οι Ηνωμένες Πολιτείες. Οι ΗΠΑ είχαν στην αρχή του πολέμου κρατήσει στάση αναμονής, μέχρι να δουν προς τα που γέρνει ο συσχετισμός των δυνάμεων. Τελικά ενεπλάκησαν με τη μεριά των συμμάχων, όχι για να «ελευθερώσουν» την Ευρώπη, όπως ισχυρίζονται διάφοροι, αλλά για να την καθυποτάξουν, όπως η Ευρώπη είχε πρωύτερα καθυποτάξει τον υπόλοιπο κόσμο. Δεν είναι τυχαίο ότι η πρώτη τους επιχείρηση στην Ευρώπη ονομάστηκε «επιχείρηση overlord (επικυρίαρχος)»

Με το τέλος του πολέμου, οι νικήτριες Ευρωπαϊκές δυνάμεις – κυρίως η Μεγάλη Βρετανία – ήταν πολύ αδύναμες για να εφαρμόσουν το σχέδιό τους για τη δημιουργία ενός Εβραϊκού κράτους στην καρδιά του Αραβικού κόσμου. Οι Βρετανοί διαπίστωσαν ότι το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να επιχειρήσουν να διατηρήσουν την επιρροή τους στην περιοχή διαμέσου των Αραβικών πελατειακών καθεστώτων που είχαν δημιουργήσει και συντηρήσει. Οι Η.Π.Α. οικειοποιήθηκαν το σιωνιστικό σχέδιο και το χρησιμοποίησαν για να αποσπάσουν τον έλεγχο του Αραβικού κόσμου από τις Ευρωπαϊκές δυνάμεις. Οι Βρετανοί αποπειράθηκαν να εμποδίσουν την εφαρμογή του σχεδίου που οι ίδιοι είχαν συλλάβει, και το οποίο χρησιμοποιήθηκε τελικά εναντίον τους, αλλά χωρίς ιδιαίτερο ζήλο.

Οι σιωνιστικές συμμορίες - ενισχυμένες με караβιές Εβραίων που μόλις είχαν ελευθερωθεί από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και άλλων που προσπαθούσαν να ξεφύγουν από μια Ευρώπη καταστραμμένη από τον πόλεμο – υπό την καθοδήγηση των Η.Π.Α., οπλισμένες μέχρι τα δόντια από τις συμμαχικές δυνάμεις, με μια αργιότητα που έφτανε και ξεπερνούσε αυτήν των δασκάλων τους – των ναζί, των

Εγγλέζων, των Αμερικάνων – έπεσαν πάνω σε έναν πλυθησμό που είχε κρατηθεί άοπλος από τις Βρετανικές δυνάμεις κατοχής της Παλαιστίνης και ο οποίος είχε μόνο συμβολική υποστήριξη από τα Αραβικά κράτη – αδύναμα και υποτελή τα ίδια. Το αποτέλεσμα ήταν προβλέψιμο: μεγάλο μέρος της Παλαιστίνης βρέθηκε κάτω από σιωνιστική κατοχή και ανακυρήχθηκε η ίδρυση ενός νέου κράτους, το οποίο αναγνωρίστηκε αμέσως από τους νικητές του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου.

Η Γένεση του μύθου του Ολοκαυτώματος

Ήταν σε αυτή την ιστορική περίοδο, κατά τη διάρκεια του πολέμου και στην άμεση μεταπολεμική περίοδο, που γεννήθηκε ο μύθος του ολοκαυτώματος. Όπως σε όλους τους πολέμους, ο εχθρός έπρεπε να δαιμονοποιηθεί ώστε να καταστή ευκολότερη και αποτελεσματικότερη η κινητοποίηση των φίλιων δυνάμεων εναντίον του, να δικαιολογηθούν τα εγκλήματα που θα διέπρατταν κατά τον πόλεμο οι φίλιες δυνάμεις και να παγώσει η οποιαδήποτε αντίθεση στον πόλεμο. Τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν σε αυτό τον πόλεμο ήταν ίσως μεγαλύτερα από αυτά οποιουδήποτε προηγούμενου, και η δαιμονοποίηση έπρεπε να είναι αντίστοιχα μεγαλύτερη. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν από το Βρετανικό και τον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό στο τέλος του πολέμου: το βομβαρδισμό της Χιροσίμα, του Ναγκασάκι και της Δρέσδης. Ο μύθος του Ολοκαυτώματος σχεδιάστηκε για να καλύψει τον πραγματικό χαρακτήρα του πολέμου – που ήταν μια εγκληματική προσπάθεια γιγαντιαίων διαστάσεων και από τις δύο πλευρές – και να τον παρουσιάσει μια μάχη ανάμεσα στις δυνάμεις του πολιτισμού από τη μια μεριά, και του σκότους από την άλλη. Για να είναι πιστευτή αυτή η απεικόνιση, τα **πραγματικά** εγκλήματα των ναζί και των συμμάχων τους δεν αρκούσαν. Έπρεπε να ανυψωθούν πάνω από το ιστορικό τους πλαίσιο, να διογκωθούν πέρα από κάθε αναλογία με την πραγματικότητα και να εμφανιστούν σαν κάτι χωρίς προηγούμενο στην ιστορία της ανθρωπότητας. Αυτός ήταν ο λόγος ύπαρξης των «έξι εκατομμυρίων Εβραίων που σκοτώθηκαν στους θαλάμους αερίων».

Για να είναι πιστευτός ο μύθος, χρειαζόταν να έχει γερά θεμέλια στην πραγματικότητα, να δένει με αυτά που ο κόσμος **ήξερε** ότι ήταν αλήθεια. Και πράγματι, ο μύθος **είχε** τις ρίζες του στην ιστορική αλήθεια. Οι ναζί **είχαν** στρατόπεδα συγκέντρωσης, μεγάλος αριθμός ανθρώπων **είχε** πεθάνει εκεί, και πολλοί από αυτούς **ήταν** πράγματι Εβραίοι. Πέρα απ' αυτό, οι κάτοικοι της Ευρώπης τουλάχιστον ήξεραν από πρώτο χέρι ότι οι ναζί διέπραταν θηριωδίες χωρίς να ιδρώσει το αντί τους. Περιττό να πούμε, βέβαια, ότι αυτό είναι κοινό χαρακτηριστικό των κατοχικών δυνάμεων. Οι σημερινοί Παλαιστίνιοι και Ιρακινοί, οι Αλγερινοί και οι Βιετναμέζοι της προηγούμενης γενιάς, μπορούν να το επιβεβαιώσουν από προσωπική εμπειρία.

Ο μύθος του Ολοκαυτώματος όμως είχε σχεδιαστεί για να εξυπηρετήσει **περισσότερους** από έναν σκοπό. Πέρα από το ότι απήλασσε τους συμμάχους από οποιαδήποτε ευθύνη για τα εγκλήματά τους **στη διάρκεια** του πολέμου, επρόκειτο να χρησιμεύσει σα δικαιολογία για το **μεταπολεμικό** έγκλημα. Ολόκληρος ο πλανήτης έμελλε να αντιμετωπιστεί σαν πολεμική λεία και να μοιραστεί ανάμεσα στις νικήτριες δυνάμεις σε ένα παιχνίδι χαρτιών στη Γιάλτα. Έθνη που μόλις είχαν ελευθερωθεί από το ζυγό των δυνάμεων του Άξονα, θα καθυποτάσσονταν ξανά σε ένα νέο ζυγό, σε κάποιες περιπτώσεις εξίσου σκληρό. Και σε αυτό το πλαίσιο, φυσικά, η περίπτωση

της Παλαιστίνης ξεχωρίζει. Με τη σαθρή δικαιολογία ότι το κυνηγητό των Εβραίων από το ναζιστικό καθεστώς απεδείκνυε μια για πάντα ότι οι Εβραίοι χρειάζονταν μια πατρίδα όπου θα ήταν επιτέλους ασφαλείς, ένας ολόκληρος αθώος λαός – οι Παλαιστίνιοι – επρόκειτο να ξεριζωθεί από την προγονική του γή. Ακόμη χειρότερα, ολόκληρο το Αραβικό έθνος επρόκειτο να στερηθεί την αυτοδιάθεσή του. Παρότι σαθρή, η μόνη δικαιολογία για αυτά ήταν ο μύθος του Ολοκαυτώματος.

Το συμπλήρωμα του μύθου του Ολοκαυτώματος: ο μύθος του δυτικού αντιφασισμού

Πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι ο μύθος του Ολοκαυτώματος έχει έναν «παράπλευρο μύθο»: το μύθο του δυτικού αντιφασισμού. Σύμφωνα με αυτό το μύθο, ο φασισμός ήταν μια φρίκη που περιωριζόταν στις δυνάμεις του Άξονα, ιδιαίτερα τη Γερμανία. Οι μεγάλες δυτικές δημοκρατίες (που σημαίνει εξ' ορισμού, οι ΗΠΑ, το Ηνωμένο βασίλειο και η Γαλλία), σύμφωνα με το μύθο αυτό, είναι εγγενώς εχθρικές προς το φασισμό. Αντίθετα με το φασισμό, το κύριο χαρακτηριστικό του οποίου είναι η βαρβαρότητα, οι δυτικές δημοκρατίες είναι εγγενώς πολιτισμένες και ηθικές. Όταν διαπράττουν εγκλήματα, τα εγκλήματα αυτά είναι η εξαίρεση, όχι ο κανόνας.

Η αλήθεια, βέβαια, είναι πολύ διαφορετική.

Πρώτα απ' όλα, είναι γνωστό ότι ο Χίτλερ είχε εξέχοντες θαυμαστές τόσο στη Βρετανική όσο και στην αμερικάνικη ελίτ. Όσο για τη Γαλλία, βρισκόταν στα πρόθυρα εμφυλίου πριν τη ναζιστική εισβολή και ήταν ακριβώς αυτός ο λόγος που η άρχουσα τάξη επέλεξε να συνθηκολογήσει χωρίς να ρίξει μια τουφεκιά, βλέποντας στο Χίτλερ τον εγγυητή της σταθερότητας.

Δεύτερον, όπως ο καθένας γνωρίζει – τουλάχιστον έξω από τις Ηνωμένες Πολιτείες – οι Η.Π.Α και οι σύμμαχοί τους έχουν υποστηρίξει κάθε είδους δικτατορίες σέ όλα τα μήκη και πλάτη της γής. Είναι γνωστό ότι τα πλέον βαρβαρικά καθεστώτα έχαιραν και χαίρουν της υποστήριξης των Η.Π.Α. και των συμμάχων τους. Και ότι το κάθε ένα από τα χειρότερα εγκλήματα των τελευταίων 60 χρόνων έχει διαπραχτεί είτε **από** τις Η.Π.Α. είτε με την **ενεργή** υποστήριξή τους.

Τρίτον, είτε λόγω έλλειψης φαντασίας είτε για άλλους λόγους, η κυρίαρχη τάξη των Η.Π.Α. και ιδιαίτερα τα πλέον ηλίθια τμήματά της, αντιγράφουν όχη μόνον τα στρατηγικά σχέδια και τον τρόπο δράσης του παλαιού φασισμού, αλλά ακόμη και τις διατυπώσεις του: η «νέα τάξη πραγμάτων», η «αλεπού της ερήμου» κλπ.

Τέταρτον, είναι επίσης ευρύτερα γνωστό ότι οι Η.Π.Α. και οι σύμμαχοί τους, μετά την ανακατάληψη της Ευρώπης, έγιναν οι νέοι εργοδότες των ναζί εγκληματιών. Τους προσέλαβαν για να μάθουν από την εμπειρία τους, τους χρησιμοποίησαν για να οργανώσουν τα μυστικά τους δίκτυα, ακόμη και για τη διακυβέρνηση των κρατών που «ελευθέρωσαν» από τη γερμανική κατοχή. Στην κατεχόμενη Παλαιστίνη, τουλάχιστον δύο πρώην θαυμαστές και συνεργάτες των ναζί (ο Μπέγκιν και ο Σαμίρ) έγιναν πρωθυπουργοί. Στη δική μου χώρα, την Ελλάδα, επί δεκαετίες κυβερνούσαν οι δυνάμεις αυτές που είχαν συνεργαστεί με τους Γερμανούς ενώ αυτοί που είχαν πολεμήσει εναντίον τους κυνηγήθηκαν, εξορίστηκαν, βασανίστηκαν, εξοντώθηκαν.

Το Σοβιετικό παράδοξο...

Η δημιουργία του μύθου του Ολοκαυτώματος, επομένως, όσο τερατώδης και αν είναι, είχε προφανή πλεονεκτήματα για τις δυτικές αποικιοκρατικές δυνάμεις. Λιγότερο προφανές είναι το γιατί η Σοβιετική Ένωση θα υποστήριζε μια τέτοια κοροϊδία. Και είναι σημαντικό να καταλάβουμε το πώς συνέβη κάτι τέτοιο, γιατί ο μύθος του Ολοκαυτώματος δε θα μπορούσε να έχει σταθεί ούτε μια μέρα χωρίς την υποστήριξη της Σοβιετικής Ένωσης. Η Σοβιετική Ένωση βγήκε από τον πόλεμο με τεράστια κέρδη. Απέκτησε τον έλεγχο μεγάλου μέρους της Ευρώπης. Ακόμη σημαντικότερο όμως είναι το **ηθικό** κεφάλαιο που απέκτησε – ένα κεφάλαιο που, δυστυχώς, ξόδεψε με απερισκεψία. Αν είχε αμφισβητήσει το μύθο του Ολοκαυτώματος, θα τον είχε κάνει περιγέλω με ευκολία.

Η Σοβιετική Ένωση εμφανιζόταν σαν προστάτης των όπου Γής καταπιεσμένων. Ήταν, μετά τον πόλεμο, ο θανάσιμος εχθρός των Η.Π.Α. Κι όμως, στήριξε έναν μύθο που δημιουργήθηκε για να διευκολύνει τη συνέχιση της καταπίεσης λαών κάτω από αποικιακό και ημι-αποικιακό ζυγό, να δικαιολογήσει την κατοχή των νικημένων χωρών του Άξονα, να κάνει δυνατή την ιμπεριαλιστική κυριαρχία πάνω στον εξαιρετικής στρατηγικής σημασίας Αραβικό κόσμο, ενισχύοντας έτσι το αντι-σοβιετικό μπλοκ. Δεν είναι παράλογο αυτό;

Κατά κάποιο τρόπο είναι. Αλλά αυτός ο παραλογισμός ήταν εγγενής στην πολιτική της Σοβιετικής Ένωσης μετά τα πρώτα της χρόνια – και είναι αυτός ο παραλογισμός που τελικά οδήγησε στην κατάρρευσή της.

...και η εξήγησή του

Η σοβιετική Ένωση, και μαζί της η Κομιντέρν, χτίστηκε πάνω στις βάσεις του επαναστατικού κομμουνισμού – που γενικά, και ορθά, ταυτίζεται με την κληρονομιά του Μαρξ και του Λένιν. Ενώ όμως ο μαρξισμός και ο Λενινισμός παρέμειναν μέχρι το τέλος η επίσημη ιδεολογία της Σοβιετικής Ένωσης, το υπόβαθρό βαθμιαία άλλαξε.

Μετά τις αρχικές δυσκολίες που αντιμετώπισε το νεαρό επαναστατικό κράτος – εμφύλιος πόλεμος, ξένη επέμβαση, λιμός – το επαναστατικό στρατόπεδο στη Ρωσία είχε χάσει τη δύναμή του. Όπως όμως είχε γίνει και στη Γαλλική Επανάσταση, ενάμιση αιώνα πρωύτερα, η ήττα δεν ήρθε απ' έξω, με τη μορφή μιας παλινόρθωσης, αλλά από το εσωτερικό της επανάστασης, σε μια «θερμιδωριανή» ανατροπή. Ο κρατικός μηχανισμός υψώθηκε πάνω από αυτούς που θα τον κατέστρεφαν και ολόκληρη η παλιά φρουρά της επανάστασης εξοντώθηκε, πολιτικά, ηθικά και φυσικά. Στη Γαλλία, το διεθυντήριο και μετά ο Ναπολέων βάδιζαν κάτω από τα λάβαρα της επανάστασης – αλλά προς την αντίθετη κατεύθυνση. Το ίδιο, πάνω-κάτω, συνέβη και στη Σοβιετική Ρωσία. Αυτή η εξέλιξη επέφερε μια οξεία στροφή στην πολιτική, τόσο την εσωτερική όσο και την εξωτερική, της Σοβιετικής κυβέρνησης. Το πρόγραμμα της παγκόσμιας επανάστασης εγκαταλείφθηκε προς όφελος της συμμαχίας με ένα από τα ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα – και πράγματι, η Ρωσία αμφιταλαντευόταν ανάμεσά τους, αλλάζοντας κατεύθυνση περισσότερες από μια φορές. Τελικά ήταν ο Χίτλερ που αποφάσισε την πορεία της, όταν έσπασε το σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότοφ και επιτέθηκε στη Σοβιετική Ένωση. Από εκείνη τη στιγμή, τόσο η Σοβιετική Ένωση όσο και τα κομμουνιστικά κόμματα τα οποία έλεγχε, μπήκαν στον αγώνα ενάντια στον Άξονα και σε πολλές περιπτώσεις

αναδείχτηκαν στην ηγεσία του. Αυτή ήταν η περίπτωση, ιδιαίτερα, στη Γιουγκοσλαβία και την Ελλάδα – τις δύο χώρες, πέρα από τη Σοβιετική Ένωση, όπου **υπήρξε** σοβαρή αντίσταση στη γερμανική κατοχή. Στο λεγόμενο Τρίτο Κόσμο, οι περιπτώσεις της Κίνας και του Βιετνάμ ξεχωρίζουν.

Έχοντας αποφασίσει να συνεργαστεί με τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, η Σοβιετική κυβέρνηση βαθμιαία κατέβασε τους τόνους της κριτικής και της αντίθεσης προς τον σιωνισμό. Πράττοντας αυτό, έστειλε ένα σαφές μήνυμα προς τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, ιδιαίτερα τη Βρετανία, ότι δε χρειαζόταν να αντιμετωπίσουν τη Σοβιετική Ένωση σαν εχθρό – μπορούσαν εξίσου καλά να συνεργαστούν μαζί της.

Αμέσως μετά τον πόλεμο, η Σοβιετική Ένωση έχτισε μια ζώνη από χώρες δορυφόρους στην ανατολική Ευρώπη σαν προμαχώνα για την πιθανότητα επίθεσης εναντίον της. Ταυτόχρονα, προσπάθησε αρχικά να επιτύχει την «ειρηνική συνύπαρξη» με τους ιμπεριαλιστές «συμμάχους». **Σε αυτή την περίοδο**, η οικονομική βάση των χωρών της ανατολικής Ευρώπης δεν πειράχτηκε. Στην Κίνα, ο Μάο και ο Τσιαγκ Κάι Σεκ διαπραγματευόντουσαν με στόχο να βρεθεί φόρμουλα «συγκατοίκησης» όπως θα λέγαμε σήμερα. Στο Βιετνάμ, ο Χο Τσι Μινχ είχε καταλήξει σε μια βραχύβια συμφωνία με τη Γαλλία. Στην Ελλάδα, το Κ.Κ. επεχείρησε να συμμετάσχει σε μια κυβέρνηση «εθνικής ενότητας». Και στην Παλαιστίνη, η Σοβιετική Ένωση και τα Κ.Κ. στήριξαν το σχέδιο διαμελισμού του Ο.Η.Ε. Γύρω στο 1947 όμως, η Σοβιετική ηγεσία άρχισε να βλέπει ότι η ειρηνική συνύπαρξη δεν ήταν δυνατή. Για να δανειστούμε μια φράση των σημερινών σιωνιστών, έβλεπαν ότι δεν είχαν «συνέαιρους για την ειρήνη». Ο Τσώρτσιλ, μεταξύ άλλων, έβλεπε καθαρά ότι μια ισχυρή Σοβιετική Ένωση, άσχετα από τις καλές προθέσεις του Στάλιν, αποτελούσε εν δυνάμει τεράστιο κίνδυνο για το μέλλον του ιμπεριαλισμού. Πίεζε λοιπόν για την κύρηξη ενός «ψυχρού πολέμου» (ενώ ο καουμπόης Τρούμαν προτιμούσε έναν θερμό).

Τελικά, έχοντας εξαντλήσει το οπλοστάσιο των κινήσεων καλής θέλησης, η Σοβιετική ηγεσία αναγκάστηκε να αποδεχτεί το γεγονός ότι, αντί να σκοτώνει τις επαναστατικές ευκαιρίες με σκοπό να κερδίσει την εύνοια του ιμπεριαλισμού, θα έπρεπε να πάρει πρακτικά μέτρα για να ενισχύσει την άμυνά της και να υπονομεύσει τις θέσεις του εχθρού. Αυτήν την περίοδο ξεκίνησε ο «εκσοβιετισμός» της Ανατολικής Ευρώπης. Σε αυτήν την περίοδο επίσης ο Μάο εγκατέλειψε κάθε προσπάθεια να τα βρει με τους εθνικιστές και ξεκίνησε στα σοβαρά τον αγώνα για την κατάκτηση της εξουσίας. Και σε αυτήν την ίδια περίοδο οι Βιετμίνχ ξεκίνησαν το αντάρτικο ενάντια στη Γαλλική κατοχή.

Πρίν συμβούν αυτά όμως, η Σοβιετική Ένωση είχε αναγνωρίσει το σιωνιστικό ψευδοκράτος. Ακόμη χειρότερα, είχε εξοπλίσει (μέσω Τσεχοσλοβακίας) τις σιωνιστικές συμμορίες. Και φυσικά, είχαν γίνει οι δίκες της Νυρεμβέργης, όπου ο μύθος του Ολοκαυτώματος είχε παγιωθεί και ανυψωθεί στο επίπεδο του ιστορικού δόγματος.

Αργότερα, η Σοβιετική στάση στη σύγκρουση των Αράβων με τους σιωνιστές αντιστράφηκε. Από τον εξοπλισμό των σιωνιστών, γύρισε στην υποστήριξη της πλευράς των Αράβων. Αλλά, όπως συνήθως συνέβαινε με τη Σοβιετική πολιτική, η στροφή έγινε με μισή καρδιά. Ουδέποτε αναίρεσαν την αναγνώριση του σιωνιστικού ψευδοκράτους. Και ουδέποτε κατήγγηλαν το μύθο του Ολοκαυτώματος. Κάτι τέτοιο

μπορούσε να το κάνει μόνον ένα επαναστατικό καθεστώς, και το καθεστώς της Μόσχας είχε από καιρό πάψει να είναι επαναστατικό. Ενώ οικοδομούσε την άμυνά της, η Σοβιετική Ένωση συνέχιζε να αποζητά την ειρηνική συνύπαρξη. Και σαν ένδειξη ειλικρίνειας, συνέχιζε να υποστηρίζει, σε κάποιο βαθμό, το σιωνισμό.

Αλλαγμένο γεωπολιτικό περιβάλλον

Όπως είδαμε, ο μύθος του Ολοκαυτώματος γεννήθηκε και αντρώθηκε σε μια εποχή που αυτοί που τον προωθούσαν ήταν πανίσχυροι. Μέχρι πριν 20 χρόνια ελάχιστοι άνθρωποι, στην Ευρώπη ή αλλού, γνώριζαν έστω ότι υπάρχουν ιστορικοί που αμφισβητούν την επίσημη εκδοχή του Ολοκαυτώματος. Και ακόμη και οι λίγοι που είχε τύχει να ακούσουν κάτι για την ύπαρξη λεγόμενων «αρνητών του Ολοκαυτώματος», έκλιναν προς την άποψη ότι πρόκειται για γραφικούς παραδοξολόγους.

Οι καιροί όμως αλλάζουν. Η Σοβιετική Ένωση, άλλοτε ένα από τα κύρια οχυρά του μύθου του Ολοκαυτώματος, κατέρρευσε. Το κύρος των Η.Π.Α., ενώ αυξήθηκε δραματικά στην Ανατολική Ευρώπη, μειώθηκε στη δυτική Ευρώπη η οποία, μη κινδυνεύοντας πλέον από έναν παντοδύναμο εχθρό, είχε λιγότερα κίνητρα να υποκλίνεται σε κάθε απαίτηση από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Το ίδιο το σιωνιστικό ψευδοκράτος, έχοντας χάσει την αρχική του ορμή μετά από αρκετές δεκαετίες συνεχούς πολέμου με τους γείτονές του, άρχισε να καταλαβαίνει ότι θα έπρεπε να προσαρμόσει το αρχικό του όραμα να καταλάβει στρατιωτικά τη γη «από τον ποταμό της Αιγύπτου μέχρι τον Ευφράτη». Αντί για αυτό, προσπάθησαν να την ελέγξουν δι' αντιπροσώπου, μέσω ανίσχυρων και υποταγμένων Αραβικών καθεστώτων. Αυτή ήταν η ουσία της λεγόμενης «ειρηνευτικής διαδικασίας» στην Παλαιστίνη.

Μέσα σε αυτό το γεωπολιτικό περιβάλλον ολοκληρώθηκε το κύριο σώμα της έρευνας των αναθεωρητών ιστορικών. Αναμφισβήτητα, ήταν ένα περιβάλλον που παρέμενε ιδιαίτερα εχθρικό. Ο εχθρός ήταν ακόμη ισχυρός, αλλά όχι πανίσχυρος. Εδώ και κει υπήρχαν διαρροές. Και αυτή η βαθμιαία εξασθένηση του εχθρού, έκανε απαραίτητο για αυτόν το να γίνει πιο αδίστακτος. Δεν ήταν πια αρκετό να **αγνοούνται** οι αναθεωρητές ιστορικοί. Η υποτιθέμενη «ελευθερία του λόγου», το προσωπείο μιας δυτικής Ευρώπης κληρονόμου των ιδανικών του Διαφωτισμού, μπήκαν στην άκρη και, στη μια χώρα μετά την άλλη, πέρασαν νόμοι που επανέφεραν – σε κάποιες περιπτώσεις για πρώτη φορά μετά την εποχή της Ιεράς Εξέτασης – την έννοια των *εγκλημάτων σκέψης*. Πολλοί από τους επιφανέστερους αναθεωρητές ιστορικούς φυλακίστηκαν ή καυδοκράστηκαν σε βαριά πρόστιμα. Τα έργα τους καταχωρίστηκαν στο *index* των απαγορευμένων βιβλίων. Φυσικά, πλάι στους νόμιμους κυνηγούς μαγισσών δρούσαν παρακρατικές συμμορίες σιωνιστών τραμπούκων.

Παραδόξως – τουλάχιστον για αυτούς που βλέπουν τον κόσμο μέσα από αποικιοκρατικά γυαλιά – τα μόνα σημεία όπου η ελευθερία των αναθεωρητών ιστορικών να σκάφονται, να μιλούν και να γράφουν παρέμενε σεβαστή ήταν έξω από το γεωγραφικό χώρο των «Ευρωπαϊκών αξιών του Διαφωτισμού». Στον Αραβικό κόσμο, το βιβλίο του Ροζέ Γκαρωντύ όχι μόνον δημοσιεύτηκε νόμιμα, αλλά υπήρξαν και εφημερίδες που το δημοσίευσαν σε συνέχειες. Πρόκειται για το ίδιο βιβλίο που είχε απαγορευτεί στη δημοκρατική Γαλλία, και του οποίου ο συγγραφέας αναγκάστηκε να πληρώσει ένα εξαντλητικό πρόστιμο. Ένας γνωστός αναθεωρητής

αστορικός βρήκε πολιτικό άσυλο στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν – η οποία, μας λένε, κυβερνιέται από μισαλλόδοξους θρησκευτικούς φανατικούς – για να αποφύγει τη φυλάκιση στην πατρίδα του, την Ελβετία, με τις μακρόχρονες παραδόσεις ελευθερίας και ουδετερότητας.

Αυτή ήταν η γενική εικόνα μέχρι πριν από λίγα χρόνια. Και μέσα σε αυτή τη γενική εικόνα, η ιστορική αναθεώρηση έκανε αυτά που σίγουρα στο μέλλον θα θεωρούνται σαν τα πρώτα της βήματα. Σε καθαρά επιστημονικό επίπεδο, η αναθεώρηση είναι πολύ δυνατή. Αν όμως εξετάσουμε την εισχώρηση της έρευνας των αναθεωρητών στη μαζική συνείδηση – τουλάχιστον έξω από τον Ισλαμικό κόσμο – θα πρέπει να παραδεχτούμε ότι βρίσκεται ακόμη στην αρχή.

Η παρούσα περίοδος...

Οι εποχές συνεχίζουν να αλλάζουν όμως, όπως δείχνει και αυτή η συνδιάσκεψη.

Στη διάρκεια της τελευταίας πενταετίας, η λεγόμενη *ειρηνευτική διαδικασία* εγκαταλείφθηκε από τους σιωνιστές, προς όφελος ακόμη μίας απόπειρας να επικρατήσουν με την προσφυγή στη βία. Όμως, αντί να συντρίψει την Παλαιστινιακή αντίσταση, η απόπειρα αυτή έφερε στην εξουσία τη Χαμάς, την ισχυρότερη από τις οργανώσεις που συνεχίζουν να απορρίπτουν τις συμφωνίες του Όσλο και την αναγνώριση του σιωνιστικού ψευδοκράτους. Τελικά έγινε ξανά φανερό ότι η Παλαιστινιακή αντίσταση δε μπορεί να ξεριζωθεί με τη βία, και τώρα γίνονται προσπάθειες να συρθεί η Χαμάς σε μια νέα εκδοχή του Όσλο. Αν όμως το σιωνιστικό ψευδοκράτος δε μπορεί να επιβιώσει δια του πολέμου, και δε μπορεί επίσης να επιβιώσει ειρηνικά, φαίνεται ότι ο μόνος δρόμος για αυτό είναι να **μην** επιβιώσει. Και αρχίζει να γίνεται πιο ξεκάθαρο μέρα με τη μέρα ότι η πρόβλεψη του Ιρανού προέδρου Αχμαντινεζάντ ότι *«αυτός η αισχρή κηλίδα θα εξαλειφθεί από τον Ισλαμικό κόσμο»* είναι απόλυτα ακριβής.

Στ Λίβανο, οι σιωνιστές αποπειράθηκαν να ξαπαστρέψουν τη Λιβανέζικη αντίσταση σαν προοίμιο επιθέσεων ενάντια στη Συρία και το Ιράν. Αντί για αυτό, υπέστησαν μια εξευτελιστική ήττα, και αναγκάστηκαν να στείλουν τους Αμερικάνους πάτρωνές τους εσπευσμένα στο Συμβούλιο Ασφαλείας για να απαιτήσουν άμεση ανακωχή. Ο μύθος του ανίκητου του σιωνιστικού στρατού, που είχε ήδη δεχτεί ισχυρό πλήγμα την πρώτη φορά που αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το Λίβανο κάτω από τα πλήγματα της Χεζμπολλάχ, γκρεμίστηκε για πάντα. Και φυσικά, η εξευτελιστική ήττα των σιωνιστών εξευτέλισε επίσης και του φιλοδυτικούς Άραβες ηγέτες που είχαν σπεύσει να καταδικάσουν την «ανεύθυνη» επίθεση της Χεζμπολλάχ ενάντια στους σιωνιστές φίλους τους.

Βέβαια, η ίδια η ένδοξη νίκη της Λιβανικής αντίστασης, έλαβε χώρα στη σκιά της ήττας των Ηνωμένων Πολιτειών από την ηρωική Ιρακινή αντίσταση. Αυτή την ήττα δεν αρνούνται πλέον ούτε οι αξιωματούχοι των ίδιων των Η.Π.Α. Και ο μόνος λόγος που συνεχίζουν την κατοχή του Ιρακ είναι επειδή δεν έχουν περιθώριο να φύγουν. Όπως η ήττα της Σοβιετικής Ένωσης στο Αφγανιστάν άνοιξε το δρόμο στην κατάρευση της, έτσι και η ήττα των Η.Π.Α. στο Ιράκ θα ανοίξει το δρόμο για την επικείμενη κατάρευση τους.

Μόλις πριν ένα χρόνο, ο πρόεδρος των Η.Π.Α., με το πρόσχημα του Ιρανικού πυρηνικού προγράμματος, απειλούσε το Ιράν. Στη διάρκεια του προηγούμενου καλοκαιριού, κυκλοφορούσαν πολύ επίμονες φήμες για μια επικείμενη προβοκάτσια – μια επίθεση με «βρώμικη βόμβα» στο έδαφος των Η.Π.Α. – που θα έδινε την αφορμή για επίθεση ενάντια στο Ιράν, όπως ακριβώς η προβοκάτσια της 11^{ης} Σεπτεμβρίου έδωσε την αφορμή για την επίθεση και προσωρινή κατοχή του Αφγανιστάν και του Ιράκ. Την ίδια περίπου εποχή, μια άλλη αμερικάνικη προβοκάτσια, η δολοφονία του Λιβανέζου πρωθυπουργού Ραφίκ Χαρίρι, χρησιμοποιήθηκε σαν αφορμή για την άσκηση τεράστιας πίεσης στη Συρία και την απειλή της με απροσδιόριστες κυρώσεις. Και ας μην ξεχνάμε ότι πριν μερικά χρόνια, ο σημερινός πρόεδρος των Η.Π.Α. απειλούσε με επιθέσεις με τακτικά πυρηνικά όπλα ενάντια στα λεγόμενα κράτη-παρίες.

Κάτω από τα επανειλημμένα πλήγματα που υπέστη στο Αφγανιστάν, το Ιράκ και το Λίβανο, ο σημερινός πρόεδρος των Η.Π.Α. έχασε την πλειοψηφία και στα δύο τμήματα του κογκρέσου. Αυτή η εκλογική ήττα, που έλαβε χώρα στο πλαίσιο μιας στρατιωτικής ήττας, είναι πολύ παραπάνω από μια αλλαγή προσώπων – πέρα από το αναμφισβήτητο γεγονός ότι το δημοκρατικό κόμμα δεν είναι από καμμία άποψη καλύτερο από το ρεπουμπλικάνικο, ούτε λιγότερο φιλο-σιωνιστικό. Αυτή η ήττα είναι σημάδι ότι η σημερινή πολεμοκάπηλη πολιτική δε μπορεί να συνεχιστεί – και τυχαίνει να μην υπάρχει άλλη πολιτική που να την αντικαταστήσει. Πράγματι, φαίνεται ότι παρακολουθούμε τις τελευταίες μέρες της αυτοκρατορίας των Η.Π.Α., και οι κυβερνώντες την αυτοκρατορία το αντιλαμβάνονται καλύτερα από τον καθένα.

Εδώ στο Ιράν επίσης, ο προηγούμενος πρόεδρος (ο οποίος φαίρεται να έχει δηλώσει ότι *«το Ολοκάτωμα είναι ιστορικό γεγονός»*) αντικαταστάθηκε από τον πρόεδρο που βόηθησε τη διοργάνωση αυτής της συνδιάσκεψης.

Έτσι, αντί να απειλούν το Ιράν και τη Συρία, σήμερα οι κυβερνώντες στις ΗΠΑ (και το Εγγλέζικο σκυλάκι σαλονιού τους) ρίχνουν την ιδέα να τους καλέσουν να σταθεροποιήσουν το Ιράκ. Με άλλα λόγια, ο άξονας του κακού καλείται να αναλάβει τον έλεγχο του πρώην μέλους του!

Δε θα έπρεπε επίσης να ξεχνάμε το γεγονός ότι η στρατιωτική και πολιτική ισχύς των Η.Π.Α. στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό στη δύναμη της αμερικάνικης οικονομίας. Αυτή η δύναμη όμως είναι σήμερα απλό φάντασμα του παρελθόντος. Οι ΗΠΑ, για αρκετές δεκαετίες, είναι καθαρός εισαγωγέας αγαθών. Στην ουσία, εισάγουν αγαθά με αντάλλαγμα δολάρια. Όσο ο υπόλοιπος κόσμος δέχεται να παίρνει χαρτάκια σε αντάλλαγμα των προϊόντων του, αυτό δεν είναι πρόβλημα. Αλλά κατά τη διάρκεια της τελευταίας διετίας, γίνεται όλο και πιο φανερή η αυξανόμενη απροθυμία προς το δολλάριο, απροθυμία που καθρεφτίζεται στην πτωτική τιμή του δολλαρίου (ή, αν προτιμάτε, στην αυξανόμενη τιμή του πετρελαίου, του χρυσού και άλλων εμπορευμάτων).

... και το μέλλον

Θα πρέπει να είναι σαφές ότι η επόμενη περίοδος θα είναι η περίοδος που θα καταρεύσουν τα τελευταία εναπομείναντα οχυρά του μύθου του ολοκαυτώματος: Οι Ηνωμένες Πολιτείες και το σιωνιστικό ψευδοκράτος. Αυτό δε θα φέρει βέβαια αυτόματα και θαυματουργά το θρίαμβο των αναθεωρητών ιστορικών. Θα

δημιουργήσει όμως τις απαραίτητες συνθήκες για αυτό το θρίαμβο. Καθώς οι άνθρωποι βλέπουν τα σημεία αναφοράς τους να καταρέουν γύρω τους, θα αναγκαστούν να επανεξετάσουν τις μέχρι τότε ακλόνητες πεποιθήσεις τους. Το εκλογικό αποτέλεσμα στις ΗΠΑ είναι ένα μόνον βήμα σε αυτή την πορεία. Καθώς οι Η.Π.Α. γίνονται όλο και πιο αδύναμες θα τους είναι όλο και λιγότερο δυνατόν να εκβιάζουν τους συμμάχους τους για να κυνηγήσουν τους αναθεωρητές ιστορικούς. Τα πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα στη λατινική Αμερική είναι επίσης μια ένδειξη του που οδεύει η κατάσταση. Καθώς το ένα αυτοκρατορικό δόγμα μετά το άλλο τίθεται υπό αμφισβήτηση, το δόγμα του Ολοκαυτώματος αναπόφευκτα θα τεθεί επίσης υπό εξέταση. Και τότε το επιστημονικό έργο που έχουν επιτελέσει οι αναθεωρητές ιστορικοί, αυτοί που παρίστανται σε αυτή τη συνδιάσκεψη καθώς και αυτοί που εμποδίστηκαν να έρθουν, θα μπορέσει να αποδώσει καρπούς.

Ο δρόμος προς τα μπρος

Για να συμβεί αυτό, οι δυνάμεις της αλλαγής σε όλο τον κόσμο θα πρέπει να συμπήξουν συμμαχίες, να αντλήσουν η μια από τις δυνάμεις της άλλης, ώστε να επιταχύνουν την ήττα του εχθρού. Θα πρέπει να μάθουμε από την πρόσφατη νίκη της Λιβανικής αντίστασης. Η νίκη αυτή θα ήταν φυσικά αδύνατη χωρίς τον ηρωισμό των χιλιάδων μαχητών της αντίστασης. Θα ήταν αδύνατη χωρίς το συστηματικό οργανωτικό έργο που επετέλεσε η Χεζμπολλάχ τα τελευταία 20 χρόνια. Αλλά παρ' όλο τον ηρωισμό των μαχητών, παρ' όλη τη λαμπρή οργανωτική δουλειά της ηγεσίας τους, θα ήταν πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να ηττηθεί ο σιωνιστικός στρατός αν η Λιβανέζικη αντίσταση είχε αφεθεί αβόητη – όπως αφήνεται η παλαιστινιακή, σε μεγάλο βαθμό. Ευτυχώς, στη διάρκεια πολλών ετών, το Ιράν και η Συρία αντί να συνάψουν σχέσεις με τους σιωνιστές, όπως κάνουν τα περισσότερα Αραβικά κράτη, ακολούθησαν διαφορετική πορεία. Στάθηκαν στο πλευρό των αδελφών τους στο Λίβανο και πρόσφεραν την υποστήριξή τους – πολιτική, ηθική, πνευματική και υλική – στο κίνημα της Λιβανέζικης αντίστασης.

Αυτή η συμμαχία έκανε δυνατή τη νίκη. Και αυτή η συμμαχία, με το ευτυχές της αποτέλεσμα, θα πρέπει να γίνει ο φάρος, «αλ μανάρ», που δείχνει το δρόμο. Κάθε ξεχωριστό κράτος και κίνημα που αντιτίθεται στην αυτοκρατορία θα πρέπει να υποστηριχτεί. Από τη Βόρεια Κορέα μέχρι τη Λατινική Αμερική, και φυσικά στον Αραβικό και Ισλαμικό κόσμο, οι δυνάμεις που πολεμάνε ενάντια στον κοινό εχθρό θα πρέπει να συντονιστούν και να αντλήσουν η μία από τις δυνάμεις της άλλης. Η κυβέρνηση της Χαμάς, που στραγγαλίζεται από τις δυτικές δυνάμεις, πρέπει να υποστηριχτεί με κάθε δυνατό τρόπο. Πρέπει να εξοπλιστεί, να χρηματοδοτηθεί, να αναγνωριστεί. Αυτοί που την πιέζουν να αναγνωρίσει το σιωνιστικό ψευδοκράτος και να εγκαταλείψει τον αγώνα για απελευθέρωση θα πρέπει να καταγγεληθούν με τον πιο έντονο τρόπο και να εξοστρακιστούν.

Η ηρωική Ιρακινή αντίσταση ενάντια στην κατοχή, αυτή η δύναμη που έριξε την Αμερικάνικη αυτοκρατορία στα γόνατα, πρέπει να υποστηριχτεί ολόκαρδα. Η λεγόμενη Ιρακινή κυβέρνηση που ήρθε στην εξουσία με την καινοτομία των «ελεύθερων» εκλογών υπό συνθήκες ξένης κατοχής, πρέπει να καταγγεληθεί σαν πiónι των δυνάμεων κατοχής που δεν αντιπροσωπεύει καθ' οιονδήποτε τρόπο τον Ιρακινό λαό και τις προσδοκίες του.

Το έργο των αναθεωρητών ιστορικών πρέπει να υποστηριχτεί με κάθε δυνατό τρόπο. Σε κάθε διεθνές φόρουμ, οι αντιπρόσωποι κρατών σαν την Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν θα πρέπει να δρᾶν κατά κάθε ευκαιρίας για να καταγγείλουν την υποκρισία της δύσης η οποία, την ίδια στιγμή που χύνει κροκοδείλια δάκρυα για την έλλειψη ελευθερίας και δημοκρατίας στα μέρη του κόσμου που δεν ελέγχει, την ίδια στιγμή διώκει και φυλακίζει ιστορικούς εξαιτίας των ερευνών τους. Τα έργα των αναθεωρητών θα πρέπει να εκδοθούν και να διαδοθούν όσο ευρύτερα γίνεται, σε όσο περισσότερες γλώσσες γίνεται. Οι ηγέτες χωρών που βρίσκονται στο ίδιο στρατόπεδο – της Βενεζουέλας για παράδειγμα – θα πρέπει να πιεστούν να πάρουν δημόσια θέση σε αυτό το ζήτημα.

Οι αναθεωρητές ιστορικοί και οι υποστηρικτές τους, θα πρέπει επίσης να μελετήσουν το έργο μιας άλλης ομάδας «αναθεωρητών» που συκοφαντείται και λοιδορείται σαν αυτούς: Αυτούς που εξέτασαν και αμφισβήτησαν την επίσημη εκδοχή των γεγονότων της 11^{ης} Σεπτεμβρίου. Αυτοί οι «αναθεωρητές» με τη σειρά τους, άνθρωποι σαν τον Τιερύ Μεϋσάν για παράδειγμα, θα πρέπει να πλησιαστούν και να πιεστούν να κοιτάζουν πολύ σοβαρά το έργο των αναθεωρητών του «Ολοκαυτώματος». Πολλοί από αυτούς τους ανθρώπους έχουν ένα σημαντικό ακροατήριο, το οποίο μάλιστα είναι ήδη έτοιμο να εξετάσει κριτικά την επίσημη εκδοχή σημαντικών ιστορικών γεγονότων.

Και τα κράτη που αντιτίθενται στην αυτοκρατορία θα πρέπει επίσης να την χτυπήσουν εκεί που πονάει περισσότερο: στο νόμισμά της. Πρίν αρκετά χρόνια, ο Μαχαθίρ Μοχάμαντ, πρωθυπουργός τότε της Μαλαισίας, πρότεινε ένα σύστημα «ισλαμικού δηναρίου», το οποίο θα οδηγούσε τελικά σε κοινό νόμισμα ανάμεσα στις ισλαμικές χώρες. Ένα νόμισμα που θα ήταν βασισμένο σε αποθέματα χρυσού, αντί για αποθέματα δολαρίων όπως είναι σήμερα ο κανόνας. Πέραν του ότι αυτή είναι μια σοφή κατεύθυνση από οικονομικής άποψης, μια τέτοια κίνηση θα χτυπούσε την αυτοκρατορία στο μαλακό της υπογάστριο: την βαριά άρρωστη οικονομία της. Αυτή η πρόταση θα πρέπει να επανεξεταστεί και να προωθηθεί. Παράλληλα με αυτό κάθε ξεχωριστή χώρα που παλεύει ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό θα πρέπει να σταματήσει να τον επιδοτεί και να στρέψει τα συναλλαγματικά της αποθέματα μακριά από το δολάριο – σαν ένα πρώτο βήμα, αν θέλετε, προς μία μελλοντική ενοποίηση.

Η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν είχε στο παρελθόν δηλώσει ότι θα ανοίξει ένα νέο χρηματιστήριο πετρελαίου, στο οποίο οι διαπραγματεύσεις θα γίνονται σε ευρώ, αντί δολλαρίων. Λίγα είναι γνωστά, τουλάχιστον έξω από το Ιράν, για την πρόοδο αυτού του σχεδίου. Όπως και να έχει το πράγμα, το σχέδιο πρέπει να επιταχυνθεί διότι η δύναμη του δολαρίου στηρίζεται, σε μεγάλο βαθμό, στην μετατρεψιμότητά του σε πετρέλαιο.

*****

Ελπίζω ειλικρινά ότι την επόμενη φορά που θα συναντηθούμε, πολλά από τα πράγματα για τα οποία μίλησα θα έχουν ήδη πραγματοποιηθεί. Η ιστορική πορεία κινείται προς αυτή την κατεύθυνση και δε μπορεί να σταματήσει. Ινσαλλαχ, οι αναθεωρητές ιστορικοί θα επωφεληθούν από αυτές τις ιστορικές αλλαγές ώστε να δώσουν το θανάσιμο πλήγμα στο τερατώδες ψέμα που επιδιώκει να εκθέσει η έρευνά τους.

Ευχαριστώ,
Αμπού Νικόλα αλ Γιουνάνι

Ο συγγραφέας δίνει την άδεια σε οποιονδήποτε να αναδημοσιεύσει το παραπάνω κείμενο **στο σύνολό του**. Η δημοσίευση μεμονωμένων τμημάτων του, αντίθετα, απαγορεύεται ρητά.

English version : <http://revurevi.net/Teheran/abouNicola.doc.pdf>

AAARGH

SITE CRÉÉ EN 1996 PAR UNE ÉQUIPE INTERNATIONALE

<http://vho.org/aaargh>

<http://aaargh.com.mx>

LES PÉRIODIQUES DE L'AAARGH

<http://revurevi.net>

Conseils de révision

Gazette du Golfe et des banlieues

The Revisionist Clarion

Il resto del ciclo

El Paso del Ebro

Das kausale Nexusblatt

O revisionismo em lingua português

Arménichantage

(trimestriels)

NOUVEAUTÉS DE L'AAARGH

<http://aaargh.com.mx/fran/nouv.html>

<http://vho.org/aaargh/fran/nouv.html>

LIVRES (300) DES ÉDITIONS DE L'AAARGH

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/livres.html>

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/livres.html>

DOCUMENTS, COMPILATIONS, AAARGH REPRINTS

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/reprints.html>

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/reprints.html>

ABONNEMENTS GRATUITS (E-MAIL)

revclar@yahoo.com.au

elrevisionista@yahoo.com.ar

MAIL:

aaarghinternational@hotmail.com

**POUR ÊTRE TENUS AU COURANT DES PÉRÉGRINATIONS DE L'AAARGH
ET RECEVOIR LA LETTRE DES AAARGHONAUTES (EN FRANÇAIS,
IRRÉGULIÈRE):**

elrevisionista@yahoo.com.ar

L'AAARGH, POUR NE PAS MOURIR IDIOTS.